

TO FRANSKMÆND

GERVAISE (Gervaise). Prod.: Delabaie-Silver Films 1956. Manus.: Jean Aurenche, Pierre Bost efter Zolas „L'Assommoir“. Instr.: René Clément. Foto: René Juillard. Dekorationer: Paul Bertrand. Musik: Georges Auric. Medv.: Maria Schell, Suzy Delair, François Périer, Mathilde Casadesus, Armand Mestral, Jacques Harden, Jany Holt.

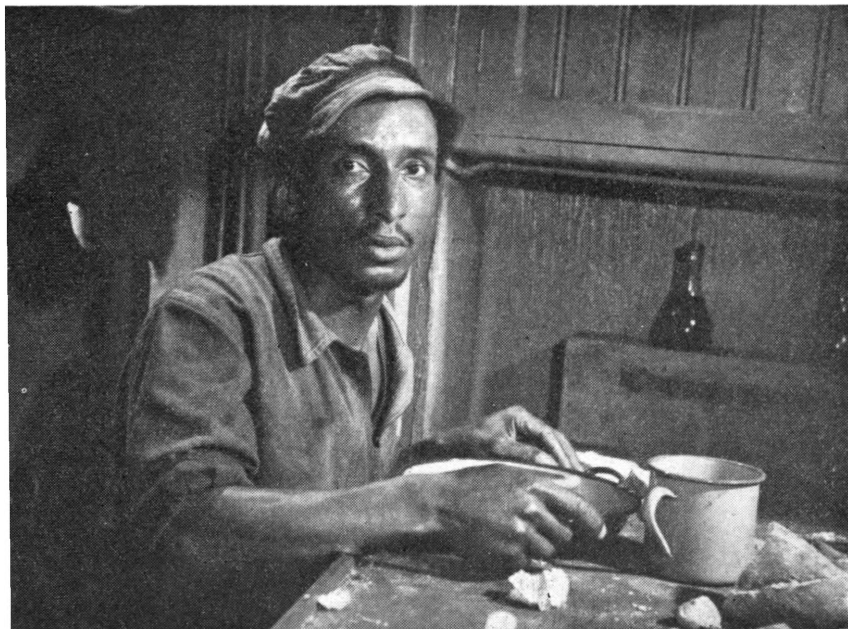
SI TOUS LES GARS DU MONDE . . . (Nødråb fra Havet). Prod.: Ariane-Filmsonor-Francinex. Manus.: Jacques Remy. Drejebog: H.-G. Clouzot, Jean Ferry, Christian-Jaque. Foto: Armand Thirard. Musik: Georges Van Parys. Medv.: André Valmy, Jean Gaven, Doudou-Babet, Marc Cassot, Mathias Wieman, Georges Poujouly.

René Clément ville man ikke før „Gervaise“ have kaldt naturalist; „U-bådens Fordømte“, „Forbudte Lege“ og „Don Juan i London“ er alle spændt ind i en ramme af brutal virkelighed, men samtidig er der noget eventyrligt ved dem, og de nærmer sig en slags afsindig poesi, der er meget fjern fra det banalt poetiske. „Gervaise“ er alt det brutale hos Clément minus denne poesi. I stedet for poesien, eventyrligheden, får man *Maria Schells* kunstige iris i sumpen og en hjertensgod arbejderfører med skæg, men uden realitet. Sagen er den, at Clément ikke kan lave pæne mennesker, og at den agiterende naturalis-

me egentlig ikke interesserer ham. „L'Assommoir“ er blevet social historie for os, den har ingen appel til os nu, og Clément har da forsøgt at erstatte appellen med en diabolisk naturalisme, der bliver ved chokene — der er intet at bruge chokene til. Tilbage er en meningsløs virtuositet i billedsproget og milieu-beskrivelsen.

Lidt bedre er *Christian-Jaques* „Nødråb fra Havet“, der ikke søger tilbage til naturalismen, men til den dokumentariske realisme, som kom på mode under krigen, og som Clément brugte dygtigere i „Kampen om Jernbanerne“. Omtrent hele besætningen på en fiskerbåd bliver syg, der er ingen hjælp at få i nærheden, radioamatører fra en række lande samarbejder for at skaffe serum til veje, almindelige menneskers opofrende internationale samarbejde triumferer. Det er spændende, ikke helt troværdig, overfladisk, men sund propaganda. For en gangs skyld bruges underholdningsspænding til noget fornuftigt, og nogle af scenerne på fiskerbåden er godt spillede. Desværre er modsætningsforholdet på fiskerbåden mellem en indskrænket franskmand og et farvet medlem af besætningen godt skildret, og *Mathias Wiemans* blinde tyske radioamatør passer ikke til den nøgterne stil, der er anvendt. Den mest overbevisende af skuespillerne er *André Valmy*, der i kaptajnens rolle viser i hvilken stil alle burde have spillet.

Erik Ulrichsen

Doudou-Babet (Mohammed) i „Nødråb fra Havet“. Mohammed bliver i filmen forfulgt på grund af sin budjarve.